

Sygn. akt: I C 1970/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko M. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1970/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego marka N. kwoty 830,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz orzeczenie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki nr (...) w dniu 20.04.2016 r., z której warunków się nie wywiązał. W dniu 30.01.2018 r. (...) dokonała przelewu wierzytelności przysługującej mu od strony pozwanej, na rzecz powoda.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na termin rozprawy, nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20.04.2016 r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki. Zgodnie z umową otrzymał pożyczkę w kwocie 635 zł. Pożyczka miała być spłacana w 45 ratach tygodniowych w kwocie po 22,12 zł. (dowód: umowa k.37-42)

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. i (...) z siedzibą w L. zawarli w dniu 30 stycznia 2018 roku umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy była sprzedaż przez (...) z siedzibą w L. powodowi, wierzytelności z tytułu umów pożyczek udzielonych przez pierwotnego pożyczkodawcę, tj. (...) S.A. w tym wierzytelności w stosunku do pozwanego wynikającej z umowy z dnia 20.04.2016 r. (dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 10-23)

W dniu 30.01.2018 r. (...) S.A. na prośbę (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., wystawiło oświadczenie o dokonaniu przelewu wierzytelności przez (...) S.A. na rzecz (...) umową ramową z dnia 18.07.2003 r., które następnie zostały nabyte przez powoda od (...) zgodnie z umową z dnia 30.01.2018 r.

(dowód: oświadczenie k.45-46)

W dniu 26.11.2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że dnia 30.01.2018 roku nabył od (...) wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki nr (...), a wysokość zobowiązania pozwanej według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 830,56 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) z siedzibą w L. w dniu 29 marca 2018 r. umowy przelewu wierzytelności. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika bowiem, że na podstawie umowy z dnia 29.03.2018 r. powód nabył od (...) wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z umowy z dnia 20.04.2016 r., zawartej z pierwotnym wierzycielem, (...) S.A., a którą (...) miał nabyć od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 30.01.2018 r. (...) S.A. przysługiwała zaś w stosunku do pozwanego wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki z dnia 20.04.2016 r.

Umowa przelewu regulowana treścią art.509 k.c. jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia, oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Jeżeli wierzytelność nie istnieje w dniu zawarcia umowy przelewu, to zobowiązanie do dokonania przelewu nie powstaje. Umowa taka jest wówczas umową o świadczenie niemożliwe. Umowa o świadczenie niemożliwe jest umową nieważną. (art.387 § 1 k.c.) (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r. IACa 885/13)

Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu powód nie przedłożył, żadnego wiarygodnego dokumentu z którego wynikałoby że (...) nabył od (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanego. Nie załączył umowy przelewu wierzytelności z której wynikałoby w sposób niewątpliwy, że pierwotny wierzyciel sprzedał (...) wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z

umowy z dnia 20.04.2016 r. Nie przedłożył żadnego dokumentu, który określał by jakie wierzytelności powstałe w przyszłości były przedmiotem umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. z (...) w dniu 18.07.2003 r. Oświadczenie wydane przez (...) S.A. o sprzedaży (...) wierzytelności w stosunku do pozwanego nie jest wiarygodnym dowodem pozwalającym stwierdzić, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Nie można bowiem zweryfikować, czy umowa ta została zawarta w przepisanej formie i czy jej przedmiotem była wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontrydiktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Z powyższych przyczyn powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)